

ГОЛОСИ ЗІ СТЕФАНИКОВОГО СВЯТА

(Голос із Русова: художньо-публіцистичне видання / Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника, факультет філології, кафедра журналістики; упорядники: Г.І. Пристай, С.С. Хороб. Івано-Франківськ, 2022. 160 с.)

«Голос із Русова» – таку влучну метафоричну назву має книга розповідей та інтерв'ю з учасниками Стефаникового свята, що відбулося в садибі письменника з нагоди його 150-річного ювілею. Здавалося б, відтоді пройшло вже чимало часу, однак, читаючи це видання зараз, перед нами постають ледь не всі події незабутнього дійства, що зібрало в травневі дні 2021 року велелюддя гостей як із України, так і за кордону. Ні, ця книга – не хронологія розгортання святкових урочистостей у Русові, вона радше покликана передати ту незабутню й дивовижну атмосферу, в якій вирувало і Стефаникове слово, і слово численних учасників заходу та й самих русівчан, що прийшли вклонитися і віддати шану видатному новелісту Василеві Стефанику.

Доречно зазначити, що ідею видання подав ректор Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника професор Ігор Цепенда, який першим у своєму інтерв'ю зі студентами поділився думками про унікальність письменника: «...його новели надзвичайно непрості для сприйняття, але той, хто заглибився в них, хто їх пізнав та відчув, стає іншою особистістю».

Творчо реалізували цей, безумовно, цікавий і потрібний проєкт викладачі та студенти кафедри журналістики Прикарпатського університету імені Василя Стефаника. Упорядниками й редакторами видання виступили доцентки кафедри журналістики – кандидатка наук із соціальних комунікацій Галина Пристай і кандидатка філологічних наук Соломія Хороб, які професійно консультували журналістів-початківців, розвивали їх уміння формувати, редагувати та укладати свої матеріали. Над дизайном книги працювала магістрантка спеціальності «Журналістика та медіакомунікація» Діана Яців. Видання вишукано й по-сучасному оформлено, містить багато фотоілюстрацій, що яскраво й детально відображають масовість і колорит ювілейного святкування.

Відтак впадає у вічі, коли гортаєш сторінки книги «Голос із Русова», розмаїття зібраних матеріалів: спогади рідних та односельців, ексклюзивні інтерв'ю та коментарі учасників торжества, програма наукових виступів під час Міжнародного наукового конгресу «Василь Стефаник і світова культура», приуроченого 150-річчю від дня народження письменника, публіцистичні роздуми майбутніх журналістів – студентів Стефаникового університету, зрештою численні відгуки про святкування ювілею із засобів масової інформації та сайтів культурно-освітніх інсти-

туцій не лише Прикарпаття, а й усієї України. Осібно варто виокремити різноманітні інтерв'ю, які брали студенти у родичів Василя Стефаника – правнуків Василя та Олесі, у відомих громадсько-політичних діячів (народних депутатів України, керівників місцевої влади, представника українського дипломатичного корпусу в Польщі), науковців, а також теperішніх односельців письменника-новеліста. Без сумніву, інтерв'ю як жанр журналістської творчості найбільш продуктивний у висвітленні подій зі Стефаникового свята: характеризується мобільністю, оригінальністю, не має якихось конкретних регламентацій (скажімо, наукових чи політичних), але передусім сприяє вираженню внутрішнього світу мовця, його особистісного ставлення до постаті Василя Стефаника, до творів прозаїка, спонукає поділитися першими враженнями від знайомства із художньо-образним універсумом митця (розкрити те, що найбільше вразило, запам'яталося).

І кожен, у кого студенти брали інтерв'ю, по-різному і водночас щиро та відверто говорив про неперебутність цієї геніальної постаті в національно-духовному житті українців, про вагомий вплив новеліста на наше сьогодення. Інтерв'юери згадували, в якому віці (в шкільних чи університетських роках), як саме увійшов Василь Стефаник як творець геніальних прозових творів у їхнє життя, чим зворушує нині епічна оповідь письменника... Такий пафос багатьох інтерв'ю, починаючи від ректора Прикарпатського університету професора Ігоря Цепенди, правнуків новеліста Василя та Олесі, керівників обласної ради Олександра Сича та Василя Гладія, генерального консула України в Кракові В'ячеслава Войнаровського, депутата Верховної Ради Миколи Княжицького і завершуючи численними учасниками Міжнародного наукового конгресу. Щоправда, студенти, як видно з інтерв'ю, тонко врахували і статус мовця, і його обізнаність із творчим доробком Василя Стефаника. Тому їх журналістський матеріал здебільшого різниться один від одного, як це, наприклад, спостерігається в інтерв'ю митців – народних артистів України, лавреатів Національної премії України імені Тараса Шевченка Ростислава Держипільського та Богдана Козака, художника, заслуженого діяча мистецтв України Богдана Губалю, або ж у розмові з ученими – дослідниками творчості Василя Стефаника Ярославом Гарасимом, Романом Піхманцем, Євгеном Бараном, Миколою Легким, Степаном Хоробом, Святославом Пилипчуком, Миколою Лесюком та ін. Слід наголосити, кожне інтерв'ю цікаве, написане доступно, манера викладу легка і фахово переконлива. Все це, безсумнівно, засвідчує талант майбутніх журналістів, вміння практично застосовувати набуті навички та компетентності.

Як зазначено у передмові, видання адресоване викладачам, студентам, учням навчальних закладів, журналістам, державним діячам, а також усім, кого цікавить життєвий шлях Василя Стефаника та хто залюб-

лений у його творчу діяльність. Із упевненістю варто відзначити, що рецензована праця буде незамінною у навчально-освітній практиці здобувачів спеціальності «Журналістика» та стане ґрунтовною базою для подальших експериментів у жанрі художньої публіцистики. Орієнтиром для майбутніх поколінь слугуватимуть публіцистичні роздуми про творчість письменника-новеліста, якими поділилися студенти-журналісти різних курсів: Діана Яців, Жанна Головенко, Марія Кононенко, Юлія Щербій, Роксолана Михайлишин, Святослав Макогін. Юні автори вдавалися (довільно, звісно!) до своєрідної аналітики проблеми «Стефаник у нашому житті». Звичайно, у кожного зі студентів це вийшло по-різному, однак загалом рефлексії цікаві й неординарні, простежується вміння творчо оперувати словом. Приємно вражають зроблені ними незаангажовані власні спостереження та оцінки: Стефаник актуальний. Саме такі публіцистичні тексти можна вважати вдалою спробою професійного самовираження та реалізації власного почерку, зрештою, першими паростками індивідуального журналістського стилю.

Насамкінець необхідно зацентувати: рецензоване видання відзначається унікальністю, своєчасністю та самобутністю. Воно не лише доречно вивершує недавні ювілейні торжества, присвячені 150-річчю з дня народження Василя Стефаника, але й популяризує постать видатного майстра слова, розкриває сучасний погляд на того, хто тонко відчував людську душу, писав «коротко, сильно і страшно». Тому голоси з Русова повинні бути почутими та закарбуватися в пам'яті.

Руслана Савчук, м. Івано-Франківськ